

Вирішення питань громадянства здійснюється такими органами влади: Президентом України; Комісією при Президентові України; спеціально уповноваженими центральними органами виконавчої влади з питань громадянства; Міністерством закордонних справ України; дипломатичними представництвами та консульськими установами України.

Отже, громадянство є основним елементом правового статусу людини і громадянина та юридичною передумовою правового статусу особи в суспільстві та державі.

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВІ ОСНОВИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НА СВОБОДУ ДУМКИ І СЛОВА

Свинобой О.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС Кулик Т.О.

Конституція України гарантує кожному право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань, на вільне збирання, зберігання, використання і поширення інформації усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір. Але водночас відповідне право може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадянського порядку з метою запобігання заворушення чи злочинам, для охорони населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

Право на свободу думки і слова є конституційним положенням, яке повністю відповідає нормам міжнародних документів, а саме: ст. 19 Загальної декларації прав людини та ч.1 ст.10 Конвенції про захист прав і основних свобод людини.

Свобода думки – це (гарантоване) абсолютне право індивіда дотримуватися своєї думки, не зазнаючи при цьому будь-яких зовнішніх втручань та ідеологічного контролю.

Свобода слова – це (гарантоване) право індивіда вільно та публічно викладати свої думки (погляди, ідеї), будь – яку інформацію у формі слів – вимовлених, письмових або друківаних.

Зміст свободи думки і слова полягає в тому, що ніхто не може заборонити людині дотримуватися своїх думок, певним чином відображати об'єктивну дійсність у своїх уявленнях та публічно висловлювати ці матеріалізовані в мові відображення, в тому числі, погляди та переконання. Свобода думки та свобода слова у сукупності становлять реалізації свободи вираження поглядів.

Наша держава бере активну участь у прийнятті законів, присвячених і спрямованих на розширення гласності та поінформованості суспільства. За визнанням міжнародних експертів, українське законодавство визначає механізми реалізації конституційного права на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань, на інформацію у таких законах України: «Про інформацію» (1992 р.), «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» (1992 р.), «Про захист персональних даних» (2010 р.), «Про доступ до публічної інформації» (2011 р.), «Про телебачення і радіомовлення» (1993 р.), «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів» (1997 р.), «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів» (1997 р.) та інші.

Чинне законодавство України містить значну кількість норм, що передбачають сувору відповідальність за порушення окремих днів, що посягають на свободу думки і слова. Так, Кримінальним Кодексом України встановлено кримінальну відповідальність, зокрема, за: порушення таємниці голосування, умисне перешкоджання законній професійній діяльності журналістів, переслідування журналіста за виконання професійних обов'язків або за критику.

При вивченні мною даного питання, я вважаю, що необхідно було б ввести такі нововведення:

Надавати згоду на оброблення своїх персональних даних людина повинна здійснювати добровільно, без стороннього примусу та впливу;

Необхідно прийняти закон про Інтернет рекламу, тому що велика кількість інформації негативного характеру ми зустрічаємо саме в Інтернеті.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РІВНИХ ПРАВ І МОЖЛИВОСТЕЙ ЖІНОК ТА ЧОЛОВІКІВ

Пробойв Л.Б. курсант ФПФПКМ ННІПФПСКМ НАВС
Стопожук І.Я. курсант ФПФПКМ ННІПФПСКМ НАВС

Навковий керівник: к.ю.н. викладач кафедри спеціальної техніки та оперативно-розшукового документування ННІПФПСКМ НАВС Марков М.М.

Ратифікувавши Конвенцію по ліквідації всіх форм щодо дискримінації жінок, Україна автоматично прийняла на себе ряд юридичних зобов'язань з цього важливого питання на національному рівні.

Обов'язок поваги прав передбачає, що державні органи та установи поважають права жінок, викорінюють практику в своїх положеннях, законах і інших нормативних актах, які можуть призвести до дискримінації.

Проте необхідним є життя дієвих механізмів реалізації цієї норми, з метою не залишення, неузгодженими соціально-політичних питань, які спричиняють проблему на шляху гендерної рівності.

Окрім законодавчого врегулювання серед основних чинників, що стоять на шляху встановлення гендерної рівності в нашій державі, можна виділити наявність стереотипів масової свідомості, які досі розглядають жінку як слабку істоту у суспільному, політичному та економічному житті.

Варто звернути увагу на тому, що це безпосередньо впливає і на розвиток соціальної демографічного, міграційного стану країни, особливо при вирішенні таких задач як упередження виникнення небезпечних міграційних процесів, боротьба з торгівлею людьми та насильством в сім'ї.

Те, що ми неефективно долаємо наслідки і попереджаємо гендерне насильство, виводить поза межі активного політичного, суспільного і громадського життя значну частину нашого суспільства – жінок і дівчат, - жертв домашнього насильства.

За більшістю випадків діти не отримують належного виховання, і як наслідок, зразки крашої поведінки. А найстрашніше те, що деградує той базовий осередок, в якому має відбуватися виховання – це родина.

Діти вважають, що для досягнення певного достатку не потрібно прикладати значних зусиль. Отже, в значній мірі загрозу для виховання майбутнього покоління складає пропаганда легкого життя. А прагматизм, який сповідує більшість нинішньої молоді, веде до наростання егоїзму, цинізму та агресивності.

Як наслідок, молоде прогресивне покоління, що має почуття власної гідності, вже сьогодні на підсвідомому рівні не пов'яже своїх перспектив з реалізацією власного потенціалу в Україні. І Україна постає перед величезною загрозою для розвитку держави – відтоку мозку. Впровадження дієвого механізму на законодавчому рівні потребує певного часу на втілення та фінансування. А сьогодні з метою врегулювання питань гендерної, демографічної та міграційної політики вкрай необхідно взяти курс не тільки на створення рівних можливостей для жінок і чоловіків з урахуванням міжнародних договорів і стандартів, підписаних Україною, а і врахувати реалії особливостей нашого життя, нашої культури.

Без вирішення гендерної проблеми, ми не зможемо повною мірою говорити про побудову в Україні соціально справедливої держави.

Насамперед слід запровадити, розширити гендерну освіту з дошкільного віку. Запровадити гендерну освіту для дорослих. Починати навчання дитини з народження. Відновити роботу по підготовці радників з прав людини та гендерних питань. Створити дієву систему постійного навчання та підвищення кваліфікації кадрів державних службовців усіх рівнів з питань гендерної